రాంపండూ - బుద్ధిమంతుడూ

పల్లిగూడెంలో రాంపండుని చూసి అనంత్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. "ఒరేయ్, ఇక్కడికి ఎప్పుడొచ్చావ్‌రా? నీ జీవితంలోంచి నువ్వు ఎప్పటికీ ఫేడవుట్ కావా?" అని సూటిగా అడిగేశాడు కూడా. "గత మూడు నెలలుగా నీ కబురూ, కాకరకాయా తెలియకుండా హాయిగా ఉన్నాను. ఎక్కడో ప్రైవేట్లు చెప్పుకుంటూ బుద్ధిగా ఉన్నావనుకుంటే ఇక్కడే తేలేవేమిటి?" అన్నాడు.

రాంపండుకి కోపం వచ్చింది. "బుద్ధిగా ప్రైవేట్లు చెప్పుకుంటున్నాను కాబట్టే ఇక్కడ తేలేను. నువ్వు ఇక్కడ కెందుకు వచ్చావ్ అది చెప్పు" అని దబాయించాడు.

"ఇక్కడి కెందుకు వచ్చావంటే ఇది మా అత్తయ్యగారి ఊరు కాబట్టి వచ్చాను. మా చిన్నత్తయ్య - ఉష - అదే మేమంతా ఉషారత్తయ్య అంటాం ఆవిడే, తను ఫోన్ చేసింది వెంటనే రమ్మనమని. అచలపతి వాళ్ల కజిన్ పెళ్లికని వెళ్లాడు. ఒంటరిగా అక్కడ ఉండడమెందుకని అత్తయ్య రమ్మనమంది కదాని ఇందాకనే రెక్కలు కట్టుకుని వాలేను. తీరా చూస్తే అచలపతిని వెంట బెట్టుకు రాలేదేమిట్రా అని మొహం ముడుచుకుంది. లోకం తీరు చూడు. అత్తయ్యలను అస్సలు నమ్మకూడదు."

"ఓహో రంగనాథం గారి మిసెస్ ఉష అంటే మీ ఉషారత్తయ్యేనా? మేం ఇప్పుడు వాళ్ల ఇంట్లోనే గెస్టులుగా ఉంటున్నాం."

"గెస్టులుగానా? అంటే మా అత్తయ్య ఫ్రెండు పేరిందేవి గారు నీకు తెలుసా?"

"వాళ్ల అబ్బాయికేగా నేనిప్పుడు ట్యూషన్ చెబుతున్నది. ఇక్కడికి ఏభై మైళ్ల దూరంలో వాళ్ల ఊరు. స్కూళ్లకు సెలవులే కదా. పిల్లాణ్ని తీసుకుని రా అని ఉష గారంటే పేరిందేవి గారు, భర్తా, పిల్లాడితో బాటూ నన్నూ రమ్మన్నారు, తోడు పెళ్లికొడుకులా..." అని రాంపండు ఏదో చెప్పబోతుండగానే అనంత్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఆగాగు. పేరిందేవి గారి కొడుకు... అంటే బంటీ గాడు. ఇంతప్పణ్నించి నాకు తెలుసు. పిల్లాడి వేషంలో ఉన్న బ్రహ్మరాక్షసుడు. బాబోయ్, వాడికి ట్యూషన్ మేష్టరువా నువ్వు. ఎలా బతుకుతున్నావ్‌రా? వాడీపాటికీ నిన్ను నమిలి తినేసి వుండాలే!"

జవాబుగా రాంపండు విషాదంగా నవ్వేడు. "హుఁ, పెద్దలు సంపాదించి పెట్టినది హాయిగా తిని కూచునే వాడివి నీకేం ఎన్నైనా చెబుతావ్, నాకు మాత్రం పొట్ట గడవద్దూ..." అన్న అర్థం ఆ నవ్వులో గోచరించి అనంత్ టాపిక్ మార్చబోయాడు.

"బజారుకెళ్లాలిరా. పోయి వచ్చేటప్పటికి లేటవుతుంది. రాత్రి డిన్నర్‌టైములో కలుద్దాంలే. నువ్వెక్కడుంటున్నావ్? గెస్టు హౌస్‌లోనా? నేను మూడో అంతస్తులో రైట్ సైడ్ రూమ్‌లో ఉంటున్నాను. వీలు చూసుకుని రా. ఇవాళ వద్దులే. ఇవాళేగా వచ్చాను. అత్తయ్య ఏదో ముఖ్యమైన విషయం చెబుతానంది" అని వడివడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్లిపోయాడు.

ఉషారత్తయ్య ముఖ్యమైన విషయం చెప్పబోయే ముందు అనంతానికి నాలుగు అక్షింతలు మళ్లీ వేసింది, అచలపతిని తీసుకురానందుకు. ఆ తర్వాత పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతున్నట్టు మాట్లాడి అసలు సంగతి దగ్గరకు వద్దామనుకుంది. ఈ లోపునే అనంత్ తొందరపడి ఓ ప్రశ్న అడిగేశాడు.

"ఇవన్నీ సరే గానీ వల్లభరావు గారు ఎప్పణ్నించి తిష్ఠ వేశాడిక్కడ?" అని అనంత్ అడగ్గానే ఉషారత్తయ్య "ఆయనతోనే కదరా చిక్కు మొదలయ్యింది" అంటూ నెత్తి కొట్టుకుంది.

"అయ్యో, ఆయనేం చేశాడు? పాపం ఓ మూల ప్రశాంతంగా కూచుని తన పనేదో తాను చూసుకునే ముసలాయన"

"... అదిగో ఆ ప్రశాంతంగా కూచోవాలనుకోవడమే ముప్పు తెచ్చి పెట్టింది" అంటూ అత్తయ్య చెప్పుకొచ్చింది.

వల్లభరావుగారు ఫ్యామిలీ ఫ్రెండు. ఎనభై యేళ్లు పైబడ్డాయి. పురాణాల మీద ఏవో పుస్తకాలు రాస్తూంటాడు. ఉషారత్తయ్య ఇంట్లో ఉంటూ ఆధ్యాత్మిక రామాయణం గురించి ఓ పుస్తకం రాద్దామన్న సదుద్దేశ్యంతో వచ్చాడు. అంటే అక్కడ ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం

వెల్లివిరుస్తోందని కాదు. ఉషారత్తయ్య ఇంట్లో మెయిన్ అట్రాక్షన్ – వాళ్ల వంటవాడు భీమారావు చేతి నలభీమపాకం, ఏ వయస్సు వారికైనా నోరూరించ గలిగే వంటకాలు చేయగల అతని నేర్పు. అదే ఎట్రాక్షన్ పేరిందేవిని కూడా పల్లిగూడెం లాక్కొచ్చింది. ఆవిడతోబాటు బంటీ కూడా వచ్చిపడ్డాడు. పన్నెండేళ్ల బంటీ అల్లరి గురించి దశాబ్దాలుగా కథలు విన్న వల్లభరావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఇప్పటికే ఇంట్లో ఉషారత్తయ్య కొడుకు చంటి, అదే వయసువాడు, ఉన్నాడు. ఇక ఇద్దరూ తోడయ్యే సరికి అహిరావణ, మహిరావణుల్లా అల్లరి చేసి తన బతుకు దుర్భరం చేసేస్తారని భయం వేసిందాయనకు. రాయబోయే పుస్తకం మాట రాముడెరుగు, భీమారావు వంట తిని హాయిగా మధ్యాహ్నం ఓ కునుకు తీసే భాగ్యం కూడా కరువవుతుందనిపించింది.

అందువల్ల తన తెలివితేటలుపయోగించి, ఓ ఐడియా వేశాడు. ఓ రోజు కుర్రాళ్లిద్దర్నీ పిలిచాడు. "మీలో ఎవరు బుద్ధిమంతులో తేల్చుకోవడానికి ఓ పోటీ పెడుతున్నాను. మంచి పనులు చేస్తే మార్కులు వేస్తాను. తుంటరి పనులు చేస్తే మైనస్ మార్కులు! తెలిసిందా? అలా నేను వెళ్లే టైముకి ఎవరికి ఎక్కువ మార్కులు వస్తే వాళ్లకు వెయ్యి రూపాయిలు ఇస్తాను. సరేనా?" అని ఆశపెట్టాడు. ఇక అక్కణ్నుంచి కుర్రాళ్లిద్దరూ తెగబుద్ధిగా ఉండడం మొదలు పెట్టారు.

కథ వింటున్న అనంత్ తన సంతోషం బాహాటంగా ప్రకటించాడు. "అమ్మయ్య! ఇంగ్లీషు వాళ్ల హయాంలో పని చేసిన వల్లభరావుగారి తెలివి తేటలు అమోఘం. అనకూడదు గానీ అత్తయ్యా, భీమారావు వంటకాల మీద ఆశతో నువ్వు పిలవగానే వచ్చేశాను కానీ, మన చంటిగాడి అల్లరి తలచుకుంటే మాత్రం భయం వేసింది. "

"మా చంటిగాడు గౌతమబుద్ధుడని నేను చెప్పటం లేదు. ఉయ్యాల రోజులనుండీ వాడు నా ప్రాణం తీయని రోజు లేదు. కానీ బంటీ గాడి సంగతి కూడా నీకు తెలుసు కదా, అల్లరిలో వాణ్ని మించిన వాడు మనవాళ్లలో ఎవడూ లేడు కదా.."

"..ముమ్మాటికీ లేడు. వాడితో పోలిస్తే చంటిగాడు పరమసాధువు, గంగిగోవు."

"..ఔనా, మరి చంటిగాడి మీద పందెం కాయడంలో తప్పేమిటి చెప్పు.. "

అనంతం ఉలిక్కిపడ్డాడు. "..పందెమా? ఏ విషయంలో? ఎవరితో? ఎంత?"

ఉషారత్తయ్య కొంత మొహం వేలాడేసుకునే చెప్పింది. "అసలేం జరిగిందంటే.. వల్లభరావు ఇలా పోటీపెట్టిన విషయం వినగానే పేరిందేవికి హుషారు పుట్టింది. 'ఈ పోటీలో ఎవరు నెగ్గుతారో పందెం వేద్దామా?' అంది. 'ఈ పాటిదానికి పందెం ఎందుకు, మీ బంటీ గాడికి అల్లరిలో సాటి వచ్చేదెవరు? మా చంటిగాడికే ఆ వెయ్యి రూపాయలూను' అనేశాను. 'మా అబ్బాయి మీద నీకంత నమ్మకం ఉంటే మీ వాడి మీద నాకు డబుల్ నమ్మకం ఉంది. మా వాడే ప్రెయిజ్ కొట్టేస్తాడు చూడు. లేకపోతే మా పనిమనిషి సావాలమ్మను నీ దగ్గర వదిలేసి వెళతాను' అంది. దాంతో నేనూ ఊరుకోకుండా పందానికి సై అన్నాను."

అనంత్ అడ్డువచ్చాడు. "పనిమనిషికి అంత గిరాకీనా? ఏదో రాజ్యం ఒడ్డినట్టు పనిమనిషిని పణంగా పెడతారా?"

"పనిమనిషి విలువ నీకేం తెలుసు, కుర్రకాకివి. ఏ ఇంటావిడనైనా అడుగు, మొగుడు పారిపోయినా ఫర్వాలేదు గానీ మంచి పనిమనిషి పారిపోతే మాత్రం మళ్లీ దొరకదని చెబుతుంది. నేను పందానికి సరేననగానే 'అయితే నువ్వు ఓడిపోతే మీ భీమారావును ఇచ్చేయాలి' అంది. ఆ ఊపులో సరేననేశాను."

“ఎంత పని చేశావ్ అత్తయ్యా.. భీమారావు వెళ్లిపోయాక ఈ మేడలెందుకు, మిద్దెలెందుకు? నేనైతే అసలు పల్లిగూడెమే రావడం మానేస్తాను. ”

‘ఒరే నువ్వు వచ్చినా రాకపోయినా నాకేం ఫర్వాలేదు గానీ ఖర్మకాలి నేను భీమారావుని ఓడిపోతే ఊర్నించి వచ్చాక మీ మావయ్య నా పని బడతారు. ఇంట్లోంచి పొమ్మంటారు. అప్పుడు వచ్చి నీ దగ్గరే ఉండాలో ఏమో.. ఇటు చూస్తే బంటీగాడు అల్లరి మానేసి చెడ మంచిపనులు చేసేస్తున్నాడు. ఈ వారమో, పై వారమో వాడి రెండు భుజాల నుండీ దేవదూతల్లకు మల్లె రెక్కలు మొలుస్తాయేమోనని డౌటుగా ఉంది.’”

“..నువ్వు అంత దూరం ఆలోచించ నక్కరలేదత్తయ్యా..నాకు బంటీగాడి సంగతి బాగా తెలుసు. వాడి విశ్వరూపం ఒక్కసారి చూపిస్తే చాలు వల్లభరావు దడిసిపోతాడు. మన చంటిగాడిని కాస్త శృతిమించనీయకుండా చూసుకుంటే చాలు.”

“ఏ మాట కా మాట చెప్పుకోవాలి. ఓ రెండు నెలలుగా వాడు పాపం అదోలా ఉంటున్నాడు. అల్లరీ అదీ మానేశాడు. ఒంట్లో బాగోలేదేమోనని డౌటొచ్చి టెస్టులు చేయించాను. కోతిపనులు చేయాలన్న ఇంట్రస్టే పోయినట్టుంది. కానీ జనాలు వాణ్ని చెడగొడదామని చూస్తుంటే ఎంతకాలం అలా వుంటాడో తెలియదు.”

“చెడగొడదామని ఎవరు చూస్తారత్తయ్యా?” అనంత్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఉషారత్తయ్య నుదురు కొట్టుకుంది. “అదే కదరా సమస్య! ఇక్కడ పెద్ద కుట్ర జరుగుతోంది. పేరిందేవి, మొగుడు కలిసి చంటిగాణ్ని రెచ్చగొడుతున్నారు. ఎలాగైనా వాడికి మైనస్ మార్కులు వేయించాలని వాళ్ల తాపత్రయం. వాళ్ల కుయుక్తులు ఎదుర్కోవాలంటే అచలపతి ఉండి తీరాలి. నువ్వేమో అతను లేకుండా దిగడ్డావ్...”

“ఆవేశపడకు. సంగతి సరిగ్గా చెప్పు.” అత్తయ్య కోపం తన మీద మళ్లకుండా అనంత్ జాగ్రత్తపడుతూ టాపిక్ మార్చబోయాడు.

“అవునురా. వాళ్లకి సహాయంగా బంటూ గాడి కొత్త ట్యూషన్ టీచరు ఉన్నాడు. దుర్మార్గుడు. నా ఇంట్లో పడి తింటూ, మా అబ్బాయికి వెధవ బుద్ధులు నేర్పుతున్నాడు. వల్లభరావు గది గవాక్షం ఎక్కి అక్కణ్నుంచి ‘బొయ్’ అనమని చంటికి నేర్పి పెడుతున్నాడు.”

“రాంపండు గాడు అంతకు తెగించాడా? ఇంతకీ మనవాడు ఏమన్నాడు? బొయ్ అన్నాడా? మరోటి అన్నాడా?”

ఉషారత్తయ్యలో తల్లి గర్వం మేల్కొంది. “ఛ, ఛ. వాడు బొయ్ అనలేదు, కుయ్ అనలేదు. అతన్ని అదోలా చూసి వదిలేశాడు. కానీ నేను మాత్రం వదిలిపెడతానా? దెబ్బకు దెబ్బ! బంటూ గాడి చేత ఎలాగైనా అల్లరి చేయించి భీమారావు ఈ గడప దాటకుండా చూస్తాను.” మంగమ్మ శపథం చేసింది ఉషారత్తయ్య.

“అత్తయ్యా, ఈ పోరాటంలో నీకు తోడుగా నీ మేనల్లుడు అనంత్ ఉన్నాడు. గెలుపు మనదే! అచలపతి లేకపోయినా ఫర్వాలేదు. ముందుగా నేను పోటీ రూల్సు తెలుసుకోవాలి. ఇప్పుడు పోటీదారులు వల్లభరావుని బాధపెడితేనే మైనస్ మార్కులా? నా బోటి వాణ్ని ఏడిపిస్తే.. ?”

అత్తయ్య కళ్లు మెరిసాయి. “ఒరేయ్, నీకేదో ఐడియా వస్తున్నట్టుందిరోయ్, ఆ రూల్సేమిటో ఆయన్నే అడిగి కనుక్కో. దాన్ని బట్టి స్ట్రేటజీ వర్కవుట్ చేద్దాం.” అంది.

***

ఇంకాస్సేపటికి అనంత్ వల్లభరావు గదిలో ఉన్నాడు. కుశలప్రశ్నలయ్యాక, అనంత్ వల్లభరావును రూల్సు గురించి అడిగాడు. "నీ దాకా వచ్చిందీ..?"అంటూ వల్లభరావు చెప్పుకొచ్చాడు - "రోజూ పొద్దున్నే ఇద్దరికీ ఇరవయ్యేసి మార్కులు ఇస్తానన్నమాట. పొద్దున్నే నా బెడ్‌రూమ్ దగ్గర గట్టిగా అరిచారనుకో, మూడు మార్కులు కట్. విజిల్ వేసుకుంటూ తిరిగితే రెండు. రోజూ రాత్రి పడుక్కునే టైముకు లెక్కేసి చూస్తానన్నమాట. ఈ సిస్టమ్ వల్ల డబ్బు పోతే పోయింది కానీ ప్రాణానికి హాయిగా ఉంది. కుర్రాళ్ళిద్దరికీ ఒక్క మైనస్ మార్కు కూడా పడలేదు."

"మీరెంత సేపూ మీ గురించే ఆలోచిస్తున్నారు. సపోజింగ్ నా బోటివాడి మీద ఈ కుర్రాళ్లలో ఎవరైనా ఓ కప్ప పట్టుకొచ్చి పడేశారనుకోండి, లేదా నా పరుపు మీద నీళ్లు పోసి తడిపేశారనుకోండి. అప్పుడేం చేస్తారు?"

వల్లభరావుకి తలలో బల్బు వెలిగినట్టయింది. "ఇది నేను ఊహించలేదు. నిజమే, అలాటి పరిస్థితుల్లో తప్పకుండా శిక్షించాల్సిందే! అప్పుడు పదిమార్కులు తీసేస్తాను."

"కప్ప - బతికున్న కప్ప మనిషి మీద పడేస్తే కేవలం పదిమార్కులేనా?"

"పోనీ పదిహేను. పదిహేను మార్కులు కట్."

"ఇరవై అయితే చక్కగా రౌండ్ ఫిగరనుకుంటాను."

"నిజమే. ప్రాక్టికల్ జోక్స్ అంటే నాకు మహా అసహ్యం. ఇరవై మార్కులు తీసేయాల్సిందే! మీకు గానీ, వేరెవరికి గానీ అటువంటి అనుభవం ఎదురయితే తప్పకుండా నా దృష్టికి తీసుకొస్తావు కదూ!"

"పరిగెట్టుకుంటూ వచ్చి చెబుతా" అన్నాడు అనంత్ హుషారుగా.

***

అక్కణ్నుంచి అనంత్ సరాసరి వెళ్లింది బంటూ దగ్గరికే. అదృష్టవశాత్తూ రాంపండు దగ్గర్లో లేడు. "ఏరా బంటూ, రోజు రోజుకీ మరీ ఊరిపోతున్నావ్, ఊరపందిలా. కాస్త తిండి తగ్గించరా బాబూ" అన్నాడు రెచ్చగొట్టే సెషన్ ప్రారంభిస్తూ. ఈ పాటి దానికి బంటూగాడు బండబూతులు వినిపించేవాడు. రోజు బాగుండకపోతే ఓ కంకర్రాయి విసిరేవాడు. కానీ అది గతం. ఇప్పుడు మాత్రం ఒక స్వాములార్లా చిన్న చిరునవ్వు చిందించాడు.

"ఈ మధ్య బాగా ఒళ్లు చేశాను అంకుల్. ఎక్సర్‌సైజు చేస్తే మంచిదనుకుంటాను. కూచో అంకుల్. బాగా అలిసిపోయి వచ్చినట్టున్నారు. మంచినీళ్లు తెమ్మంటారా?"

దెబ్బకి అనంత్ మంచినీళ్లు అడక్కుండానే మూర్ఛపోయాడు. లేచి తనకు తెలిసిన ట్రిక్కులన్నీ ఉపయోగించి ఆ కుర్రాణ్ని కవ్వించాడు. కానీ బంటూ తన స్వాములారి అవతారం చాలించలేదు. ఇక లాభం లేదనుకుని అనంత్ చంటి దగ్గరకి వెళ్లాడు. వాడు అనంత్‌ను చూసి మర్యాదలేమీ చేయలేదు కానీ తన మామూలు కోతివేషాలు కూడా వేయలేదు. ఓ పత్రిక ముఖచిత్రం మీద వేసిన గజాలా బొమ్మను చూస్తూ కూచున్నాడు. గజాలా మాతృభాష ఏమిటనీ, అది నేర్చుకోవడానికి ఎంతకాలం పడుతుందనీ మాత్రం అడిగి ఊరుకున్నాడు. రాంపండు ఎంత రెచ్చగొట్టినా ఇలాటి కాండిడేట్ మైనస్ మార్కులు తెచ్చుకునే ప్రమాదం ఎంతమాత్రం లేదన్న తృప్తితో అనంత్ లేచి వచ్చేశాడు. అదే ముక్క రాంపండుకి చెప్పాడు. అతను చాలా బాధపడ్డాడు. "ఈ పందెంలో గెలిపిస్తే నా జీతం రెట్టింపు చేస్తానందిరా

పేరిందేవి గారు. నాకు డబ్బు చాలా అవసరం. అవతల రేసుల సీజను స్టార్టయిపోతోంది" అని ఇదయిపోయాడు.

రెండు రోజుల తర్వాత వల్లభరావు అనంత్‌ని పిలిపించాడు. "ఈ బుద్ధిమంతుల పోటీ గురించి నువ్వు చాలా ఇంట్రస్టు తీసుకుంటున్నావని నీకో విషయం చెబుదామని పిలిచాను. నువ్వు అవాళ అన్న తర్వాత ఆలోచించాను. నాకే కాదు వేరెవరికి ఉపకారం చేసినా మార్కులు వేయాలనీ, అపకారం చేస్తే తీసేయాలనీ నిర్ణయించుకున్నాను. ఇవాళ పొద్దున్నే ఓ గమ్మత్తు జరిగింది. బంటూ లేడూ, పొద్దున్నే రైల్వే స్టేషన్ నుండి నడిచివస్తూ కనబడ్డాడు. ఎందుకు వెళ్లావన్నాను. నిన్న సాయంత్రం నువ్వేదో పత్రిక కోసం వెతుకుతున్నాననీ, అది రైల్వే స్టాల్ లో మాత్రమే దొరుకుతుందని అన్నావుట. నీకా పత్రిక అంటే చాలా ఇష్టమని, తెచ్చి ఇస్తే సంతోషిస్తావనీ రాంపండు సలహా ఇచ్చాడట. ఆ మాట పట్టుకుని... నీకోసం.. మూడుమైళ్లు దూరాన ఉన్న స్టేషన్‌కి.. పొద్దున్నే... సైకిల్ పంచరయిందని కాలి నడకన.. వెళ్లి వచ్చాడంటే - వాటే వండ్రఫుల్ బాయ్ హీ ఈజ్! అందుకే పదిహేను బోనస్ మార్కులు ఇచ్చాను. ఇతరుల పట్ల ప్రవర్తించిన తీరును కూడా లెక్కలోకి తీసుకోవాలన్న ఐడియా ఇచ్చినందుకు నీకు థ్యాంక్స్!"

అనంత్ గొంతు పొడారిపోయింది. "పదిహేను మార్కులా?" అని దాదాపు అరిచాడు.

వల్లభరావు మరోలా అర్థం చేసుకున్నాడు. "ఓ, నీకు రౌండింగ్ ఆఫ్ సెంటిమెంటొకటి కదూ, ఓకే! ఇరవై మార్కులు."

***

విషయం విని అత్తయ్య మండిపడింది. నీ బోడి ఐడియా వల్లనే నేను పందెం ఓడిపోయే స్థితికి వచ్చానంది. తక్షణం, ఎక్కడున్నా సరే, అచలపతిని రప్పించమంది. లేకపోతే భీమారావు వంటకాలు పెట్టనంది.

మర్నాటికల్లా అచలపతి సిద్ధం. విషయం వినగానే ఓ ఐడియా చెప్పాడు. "సర్, మీ బంధువర్గంలో ఓ ఉంగరాల దుబ్బు జుట్టు అబ్బాయి - పదేళ్ల కుర్రాడు - అతని పేరు అబ్బీసో ఏదో ఉండాలి. అతన్ని ఇక్కడకు రప్పించగలరా?"

"మధ్యలో వాడెందుకయ్యా?"

"సర్, అలాటి జుట్టు ఉన్న కుర్రాడు - అందునా తన కంటె వయసులో రెండేళ్లు తక్కువ ఉన్నవాడు కళ్ల ఎదురుగా ఉంటే రెసిస్ట్ చేసుకోవడం చాలా కష్టం. గుప్పిట్లో ఆ జుట్టు పట్టుకుని తలకాయ అటూ ఇటూ ఊపుతూ పోట్లాడాలని ఎవడికైనా - ముఖ్యంగా బంటూ లాటి పన్నెండేళ్ల కుర్రాడికి - తప్పకుండా అనిపిస్తుంది. మైనస్ మార్కులు పడక తప్పవు."

"అచలపతీ, నీ ఐడియా బాగానే ఉంది కానీ నువ్వో మాట మర్చిపోతున్నావ్. ఇక్కడ పన్నెండేళ్ల అల్లరి కుర్రాడు బంటూ ఒకడే కాదు, చంటి కూడా ఉన్నాడు. అదే టెంప్టేషన్ చంటికి కూడా కలిగితే?"

"సర్, చంటితో ఆ ప్రమాదం లేదు. అతను ప్రస్తుతం ప్రేమలో ఉన్నాడు. లోకంలో ఎవరినీ పట్టించుకునే స్థితిలో లేడు. అబ్బీసు మరి గుప్పెడు జుట్టు పెంచుకుని వచ్చినా వేలయినా వేయడు. తన ఊహాలోకంలోనే విహరిస్తూ వుంటాడు."

అనంత్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. "ప్రేమలో పడ్డాడా? ఎవరితో?"

"సినీమా నటి గజాలాతో సర్"

అనంత్ ఫెళ్లున నవ్వాడు – "చంపేవ్ కదయ్యా! పన్నెండేళ్ల కుర్రాడికి ప్రేమేటిమిట్రా అని నేను హడిలిపోతూ ఉంటే..?"

"సర్, ఆ ఎడోలసెంట్ వయసులో అటువంటి ఇన్‌ఫాట్యుయేషన్ చాలా బలంగా ఉంటుంది. దాన్ని మీరు కొట్టిపారేయడానికి వీల్లేదు."

అబ్బీసు వాళ్లమ్మతో మాట్లాడి తక్షణం రప్పించడానికి అత్తయ్య ఒప్పుకుంది. మర్నాటికల్లా వాడు వచ్చేశాడు కూడా. ఆ కుర్రాడిని చూస్తూనే బంటూ చేతులు దురదపెట్టినట్టు రుద్దుకోవడం అనంత్ దృష్టిని దాటిపోలేదు. అంతే కాదు, దేగ కళ్లేసుకుని అబ్బీసు జుట్టు కేసి చూడడం కూడా! కానీ బంటూ నిబ్బరించుకున్నాడు. వాళ్లిద్దరూ ఏదో ఒక రోజున ఇసకలో పడి కుమ్ముకుంటారని ఎదురుచూస్తూండగానే వల్లభరావు మళ్లీ పిలిచాడు.

ఆ రోజు అబ్బీసు కాల్లో ముల్లు గుచ్చుకుంటే బంటూ గాడు – బాలరూప బ్రహ్మరాక్షసుడయిన బంటూ గాడు – వాణ్ని భుజాన ఉప్పుమూటలా వేసుకొని కిలోమీటరు దూరం నడుచుకుని వచ్చాడట. – అదీ మండుటెండలో – అందుకు మురిసిపోయిన వల్లభరావు ఇంకో ఇరవయి మార్కులు బోనస్‌గా కలిపేడు. ఇవతల చంటిని చూస్తే గజాలా తపస్సులోంచి బయటకు వచ్చే సూచనలు కనబడటం లేదు. మైనస్ మార్కులు లేవు గానీ బోనస్ మార్కులూ లేవు.

లంచ్‌టైములో "నీకు పందెం ఓడిపోక తప్పని పరిస్థితి వచ్చిందిరా అనంతూ, పాపం బంటూ నేను చెప్పిన మాటవిని, టోల్డు టోల్డు మంచిపనులు చేస్తున్నాడు సుమా!" అన్నాడు రాంపండు విలన్‌లా నవ్వుతూ.

రూముకి వస్తూనే అనంత్ హడావుడిగా అచలపతిని పిలిచాడు. – "త్వరగా బట్టలు సద్దేయ్. మనం గుడారం లేపేద్దాం. వెధవ వెయ్యి రూపాయల గురించి కక్కుర్తిపడి ఈ నాటి కుర్రకారు ఇంతలా దిగజారి పోతుందని నేనెన్నడూ అనుకోలేదు. మరీ ఇంత బుద్ధిమంతుడితనమా? ఛ, ఛ"

అచలపతి అడ్డువచ్చాడు – "సర్, డబ్బు గురించే ఈ కుర్రాళ్లు ఇలా మారిపోయారని అనుకోవడం చాలా అసమంజసంగా ఉంది." అంటూ.

"కాకపోతే ఇంకేమిటయ్యా, అల్లరి చేయడం కూడా మర్చిపోయిన ఈ యూజ్‌లెస్ కుర్రాళ్ల గోల మన కొద్దు. ఈ బోనస్ మార్కుల ఐడియా వల్లభరావుకి కలిగించినందుకు అత్తయ్య నన్ను క్షమించదు. భీమారావు వంటకీ, అత్తయ్యకీ ఋణం తీరిపోయింది మనమేమి చేస్తాం? పద, పద."

అచలపతి ఖంగారు పడలేదు. "సర్, పరిస్థితి గంభీరంగా ఉందన్నమాట నిజమే కానీ, నాకు చీకట్లో ఓ ఆశారేఖ కనబడుతోంది. నిన్న బంటూ కాగితాలు తనిఖీ చేశాను. ఎక్కడ చూసినా ఆర్తీ, ఆర్తీ అని రాసి ఉంది. కొన్ని ప్రేమలేఖలు సగం సగం రాసి కనబడ్డాయి. ఆ ఆర్తీ క్లాసుమేటు అయివుండదని, సినీ నటి ఆర్తీ అగర్వాలే అయివుంటుందనీ నాకో చిన్న అనుమానం. అతని కళ్లల్లో మెరుపులు కనిపెట్టాను. రేపే ఓ ప్రయత్నం చేసి చూస్తాను." అన్నాడు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం లాన్‌లో పడక్కుర్చీలో పడుక్కుని వల్లభరావు భోజనానంతరం తీసే కునుకు తీస్తూ ఉండగా గాలిలోంచి ఓ చావుకేక వినబడింది. అనంత్, అచలపతీ,

ఉషారత్తయ్యలతో బాటు నిద్రలోంచి మేలుకున్న వల్లభరావు కూడా ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆ చావుకేక వినబడిన కొన్ని సెకన్లలోనే కాబోయే మృతుడు అబ్బీసు, కాబోయే హంతకుడు బంటూ కూడా దృశ్యంలోకి వచ్చారు. అబ్బీసు శరవేగంగా పరిగెడుతున్నాడు. అతనితో ఇంచుమించు సమాన వేగంతో - చేతులో పేడనీళ్ల బకెట్టు ఉన్నా కూడా - బంటూ పరిగెట్టుకు వచ్చాడు. విసిరితే అందే దూరంలోకి వచ్చేసరికి, అబ్బీసుకి ఏం తోచిందో, ఏమో గయుడు అర్జునుణ్ని శరణు చొచ్చినట్టు వల్లభరావు పడక్కుర్చీ కింద నక్కాడు.

అప్పటికే బంటూ బకెట్‌లోంచి పేడనీళ్లు వర్షించాయి. వాటిలో అబ్బీసు తడిసింది తక్కువే. ఎక్కువ నానింది వల్లభరావే!

***

ఆ సాయంత్రం రాంపండు తిట్ల వర్షం, అత్తయ్య ప్రశంసా వాక్యాల జల్లులో తడిశాక అనంత్ అచలపతిని పిలిచాడు - "అచలపతీ, బంటూగాడికి అబ్బీసు మీద అంత కోపం ఎందుకు వచ్చిందో కనుకున్నావా?"

"కనుక్కోవలసిన అవసరం లేదు సర్. నేను అనుకున్నదే జరిగింది. అంటే బంటూ చేతికి పేడనీళ్ల బకెట్టే అందుబాటులో ఉంటుందని అనుకోలేదనుకోండి. కానీ కనీసం ఏ ఇటికరాయైనా ఉండకపోతుందాని ఆశించాను."

"మై గాడ్! దీనిలో నీ హస్తం ఉందా? అంతా దానంతట అదే జరిగిందనుకున్నానే! ఇంతకీ అబ్బీసుగాణ్ని ఎలా రెచ్చగొట్టావ్?"

"ఇందులో నేను పెద్దగా చేసిందేమీ లేదు సర్. పొద్దున్నే అబ్బీసును సినిమాల గురించి కదలేశాను. దూరదర్శన్ సినిమాలు ఎక్కువ చూస్తాట్ట. మాటల్లో చెప్పాడు - "ఈనాడు వచ్చే తారలందరూ కన్నాంబ ముందు దిష్టి తీయడానికి కూడా పనికి రారని అన్నాడు. 'బంటూది కూడా అదే అభిప్రాయం. వెళ్లి చెప్పిరా. సాటి కన్నాంబ అభిమానిని మోసుకొచ్చినందుకు సంతోషిస్తాడు' అని చెప్పాను. కుర్రాళ్ల మధ్య మాటా, మాటా పెరిగి ఉంటుంది. అబ్బీసు ఆర్తీ ముక్కు గురించో, మూతి గురించో ఏదో అని వుంటాడు. బంటూ నిజరూపంలో సాక్షాత్కరించాడు."
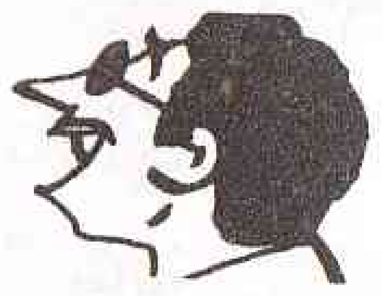
"పాపం రాంపండు. పులి తన చారలను ఎప్పటికీ మార్చుకోలేదని తెలియక ఆశలు పెట్టుకున్నాడు.'. అంటూ నిట్టూర్చాడు అనంత్.